

Sygn. akt VI Ka 1260/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik

Sędziowie: SO Aleksandra Mazurek (spr.)

SO Zenon Stankiewicz

Protokolant: asystent sędziego Katarzyna Fróg

przy udziale prokuratora Zuzanny Cupryk

po rozpoznaniu dnia 9 lutego 2016 roku

sprawy I. Ż. c. A. i R., ur. (...) w W.

oskarżonej o przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżoną i jej obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie

z dnia 9 marca 2015 roku sygn. akt IV K 942/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenie z punktu III;

- z opisów wszystkich czynów przypisanych oskarżonej eliminuje stwierdzenie, że dokonała ich przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazaną za umyślne przestępstwo podobne, zaś z ich kwalifikacji prawnej eliminuje art. 64 § 1 k.k.;

- łagodzi orzeczone kary: w punkcie I do 2 (dwóch) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, w punkcie II do 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone kary i wymierza oskarżonej karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych w sprawie, obciążając wydatkami Skarb Państwa;

4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. kwotę 516,60 złotych obejmująca wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

SSO Jacek Matusik SSO Aleksandra Mazurek SSO Zenon Stankiewicz

UZASADNIENIE

I. Ż. została oskarżona o to, że:

1. W dniu 13 lipca 2014r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym dotychczas mężczyzną dokonała włamania do mieszkania nr (...) przy ul. (...) poprzez wyłamanie wkładek w dwóch zamkach w drzwiach wejściowych a następnie zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci złotej i srebrnej biżuterii w postaci łańcuszków, kolczyków, pierścionków, zawieszek, bransoletek oraz zegarka C., konsoli P. (...), pięciu gier do tej konsoli o łącznej wartości strat 5 894 zł na szkodę K. W. i E. W., przy czym czynu tego dokonała przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

2. W dniu 12 czerwca 2014r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym dotychczas mężczyzną dokonała włamania do mieszkania nr (...) przy ul. (...) poprzez wyłamanie wkładki zamka w drzwiach wejściowych a następnie zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci tabletu marki S. (...) o nr (...): (...), laptopa marki S., bransoletki P., naszyjnika i bransoletki z białych pereł, aparatu cyfrowego marki N. (...) wraz z obiektywem, zegarka marki F., pieniądze w kwocie 500 zł o łącznej wartości strat ok. 8 400 zł na szkodę M. P. i K. K., przy czym czynu tego dokonała przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

3. W dniu 25 czerwca 2014r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym dotychczas mężczyzną usiłowała włamania do mieszkania nr (...) przy Al. (...) poprzez wyłamanie wkładki zamka w drzwiach wejściowych lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na spłoszenie przez osobę przebywającą w tym mieszkaniu, czym działała na szkodę G. K., przy czym czynu tego dokonała przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

4. W dniu 08 lipca 2014r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym dotychczas mężczyzną dokonała włamania do mieszkania nr (...) przy ul. (...) poprzez wyłamanie wkładek w dwóch zamkach w drzwiach wejściowych a następnie zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci kuferka ze złotej i srebrnej biżuterii w postaci wisiorka, bransoletek, kolczyków, pierścionka, łańcuszka, zawieszek, oraz pieniędzy w kwocie 900 zł i 150 EURO, laptopa - bdb o łącznej wartości strat ok. 5 000 zł na szkodę A. K. i P. G., przy czym czynu tego dokonała przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

5. W dniu 08 lipca 2014r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym dotychczas mężczyzną dokonała włamania do mieszkania nr (...) przy ul. (...) poprzez wyłamanie wkładki zamka w drzwiach wejściowych a następnie zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci laptopa marki A. model (...) - (...), laptopa marki A., konsoli X. (...) 4Gb, dekodera DVBT marki M., anteny pokojowej DVBT, czarnej torby sportowej, dwóch plecaków, bransolety srebrnej A., damskich perfum marki (...) poj. 50 ml o łącznej wartości strat ok. 3 500 zł na szkodę D. K. i K. S. (1), przy czym czynu tego dokonała przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

6. w dniu 24/25 maja 2014 r. w W. dokonała włamania do mieszkania nr (...) przy ul. (...) poprzez pokonanie w nieustalony sposób zabezpieczenia w postaci tzw. zapadki, a następnie zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci stempli firmowych szt. 2, karty bankomatowej banku (...), karty bankomatowej Banku (...), dowodu osobistego seria numer (...), dowodu osobistego seria numer (...), prawa jazdy numer (...), prawa jazdy numer (...), dowodu rejestracyjnego numer (...), blueconnect numer (...), legitymacji szkolnej, kompletu kluczy od samochodu marki M., kluczy do mieszkania, kluczy od Pubu, zdjęć, portfela koloru brązowego marki G. (...), laptopa marki T. – bdb, aparatu

fotograficznego marki C. – bdb, kart (...) – szt. 2, karty (...) – szt.2, pieniędzy w kwocie 16.000 zł, pieniędzy w kwocie 400 Euro, biżuterii w postaci złotego łańcuszka z zawieszka marki V., złotej kolii z trójkolorowego złota, srebrnego naszyjnika wraz z zawieszka, kryształowych spinek do mankietu, torebki damskiej marki W., torebki damskiej koloru granatowego, obrączki z dwukolorowego złota, glukometru, perfum marki C. (...), saszetki z kosmetykami szt. 2, kuferka z biżuterią dziecięcą, pojemnika drewnianego koloru brązowego, plecaka szkolnego koloru różowo-białego, szarej torby marki H. (...), czerwonej torby sportowej z logo K., lakierów do paznokci, skarpet dziecięcych o łącznej wartości strat ok. 30.000 zł na szkodę A. D. i H. C., przy czym czynu tego dokonała przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi- Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 9 marca 2015r. w sprawie o sygn. akt IV K 942/14 oskarżoną I. Ż. uznał za winną popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt. od 1 do 5 aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że w dniu 12 czerwca 2014 r. dokonała zaboru tableta marki S. (...) o nr (...): (...), laptopa marki S., bransoletki marki S., naszyjnika i bransoletki z białych pereł tj. mienia o łącznej wartości 6.000 zł na szkodę M. P. oraz aparatu cyfrowego marki N. (...) wraz z obiektywem, lampą błyskową i torbą oraz pieniędzy w kwocie 500 zł, tj. mienia o łącznej wartości 2.500 zł na szkodę K. K., przy czym czynów tych dopuściła się przed upływem pięciu lat po odbyciu kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności w okresie 11.09.2008 r. oraz od 8.11.2010 r. do 7.05.2011 r. orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia IX Wydział Grodzki w sprawie o sygn. akt IX K 1637/08 za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk, czyny te zakwalifikował jako występki z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk skazał ją zaś przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk i art. 14 § 1 kk na podstawie art. 279 § 1 kk wymierzył jej karę 3 (trzech) lat pozbawieni wolności. Oskarżoną I. Ż. uznał za winną tego, że w nocy 24 maja 2014 r. w W. dokonała z mieszkania nr (...) przy ul. (...) zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci stempli firmowych szt. 2, karty bankomatowej banku (...), karty bankomatowej Banku (...), dowodu osobistego seria numer (...), dowodu osobistego seria numer (...), prawa jazdy numer (...), prawa jazdy numer (...), dowodu rejestracyjnego numer (...), blueconect numer (...), legitymacji szkolnej, kompletu kluczy od samochodu marki M., kluczy do mieszkania, kluczy od pubu, zdjęć, portfela koloru brązowego marki G. (...), laptopa marki T., aparatu fotograficznego marki C., kart (...) – szt. 2, karty (...) – szt.2, pieniędzy w kwocie 13.500 zł, pieniędzy w kwocie 400 Euro, biżuterii w postaci złotego łańcuszka z zawieszka marki V., złotej kolii z trójkolorowego złota marki T., srebrnego naszyjnika wraz z zawieszka, kryształowych spinek do mankietu, torebki damskiej marki W., torebki damskiej koloru granatowego, obrączki z dwukolorowego złota, glukometru, perfum marki C. (...), saszetki z kosmetykami szt. 2, kuferka z biżuterią dziecięcą, pojemnika drewnianego koloru brązowego, plecaka szkolnego koloru różowo-białego, szarej torby marki H. (...), czerwonej torby sportowej z logo K., lakierów do paznokci, skarpet dziecięcych o łącznej wartości strat ok. 30.000 zł na szkodę A. D. i H. C., przy czym czynu tego dokonała przed upływem pięciu lat po odbyciu kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności w okresie 11.09.2008 r. oraz od 8.11.2010 r. do 7.05.2011 r. orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia IX Wydział Grodzki w sprawie o sygn. akt IX K 1637/08 za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk, czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk skazał ją zaś na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył jej karę roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 91 § 2 kk w zw. z art. 86 § 1 kk połączył wymierzone oskarżonej w pkt. I i II wyroku kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierza karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonej obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej M. P. kwoty 6.000 zł (sześć tysięcy złotych), na rzecz pokrzywdzonej K. K. kwoty 2.500 zł (dwa tysiące pięćset złotych), na rzecz H. C. i A. D. kwoty 30.000 zł (trzydziestu tysięcy złotych). Na podstawie art. 415 § 1 kpk uwzględnił powództwo cywilne i zasądził od oskarżonej na rzecz D. K. i K. S. (1) kwotę 3.500 zł (trzy tysiące pięćset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 lipca 2014 r. do dnia zapłaty. Na podstawie art. 44 § 1 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych Drz (...) - (...). Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 1982 r., Nr 16, poz. 124 z późn. zm.) oraz § 2 ust. 3, § 14 ust.1 pkt 2 i ust. 2 pkt. 3, § 16 i § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348) zasądził od Skarbu Państwa na

rzecz adw. M. M. kwotę 888 zł (osiemset osiemdziesiąt osiem złotych) plus VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej. Na podstawie art. 626 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolnił oskarżoną od ponoszenia w całości kosztów sądowych w tym opłaty, obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wnieśli obrońca oskarżonej oraz oskarżona.

Obrońca zaskarżył wyrok w części i zarzucił:

I. na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. popełnienie licznych błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, tj.:

1. błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy, polegające na przyjęciu, że oskarżona dopuściła się czynów zarzucanych w punktach 1-5 aktu oskarżenia, w sytuacji, gdy dowody zgromadzone w toku postępowania nie przemawiają bezsprzecznie za winą oskarżonej, w szczególności żaden ze świadków nie był w stanie jednoznacznie wskazać czy rozpoznać oskarżonej jako osoby dokonującej włamań,

2. błędne ustalenie stanu faktycznego, polegające na przyjęciu, że oskarżona dopuściła się czynów zarzucanych jej w punktach 1-5 aktu oskarżenia w sytuacji, gdy przy oskarżonej podczas czynności zatrzymania nie ujawniono żadnych rzeczy pochodzących lub mogących pochodzić z przestępstwa,

3. błędne ustalenie stanu faktycznego, polegające na ustaleniu, że oskarżona część zarzucanych jej czynów mogła popełnić z drugą, nieustaloną osobą, w sytuacji, gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego taka okoliczność nie wynika,

4. błędne ustalenie stanu faktycznego, polegające na dowolnej ocenie wartości skradzionego mienia, z naruszeniem zasad doświadczenia życiowego i braku odniesienia skradzionego mienia do cen rynkowych, w sytuacji, gdy pokrzywdzeni podawali jedynie orientacyjną wartość mienia według cen z chwili zakupu, nie biorąc pod uwagę ich zużycia,

II. na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił naruszenie prawa procesowego, mającego wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 4, art. 7, art. 5 § 2 k.p.k. i art. 313 § 1 k.p.k. polegające na ustaleniu okoliczności sprawy z naruszeniem zasad obiektywizmu, zasady in dubio pro reo oraz z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez uznanie za główny dowód w sprawie przyznania się oskarżonej do zarzucanych jej w punktach 1-5 aktu oskarżenia czynów w postępowaniu przygotowawczym, w sytuacji, gdy postanowieniem o przedstawieniu zarzutów z dnia 17.07.2014 (k. 35) objęto tylko zarzut włamania do lokalu przy ul. (...), a oskarżoną rozpytywano także o inne czyny, nie objęte treścią postanowienia (protokół k. 38-41), zaś postanowienie o uzupełnieniu zarzutów wydano w dniu 18.07.2014r., a więc już po przesłuchaniu oskarżonej, co stanowi istotne naruszenie procesowe, bowiem przyznaniem się oskarżonej objęto czyny, co do których nie przedstawiono jej zarzutów w chwili przesłuchania,

2. art. 4, art. 7, art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez oparcie się do oświadczeniach świadków, którzy rozpoznali oskarżoną w czasie okazania, w sytuacji, gdy okazanie to było sugestywne, bowiem wraz z oskarżoną, która ma włosy koloru czarnego (farbowane), okazano świadkom trzy kobiety o włosach w kolorze blond, co potwierdza zeznanie świadka M. B., a co stanowi okazanie sugestywne, nieobiektywne, zaś tablicę poglądową do okazania sporządzono dopiero następnego dnia (18.07.2014r.), przy czyn zaniechano czynności rejestrowania okazania,

3. art. 4, art. 7, art. 5 § 2 k.p.k. poprzez uznanie za koronny dowód w sprawie przyznania się oskarżonej do czynów zarzucanych jej w punktach 1-5 aktu oskarżenia, w sytuacji, gdy przyznanie się było wymuszone przez funkcjonariuszy, a w sprawie przekroczenia uprawnień toczy się odrębne postępowanie,

4. art. 4, art. 7, art. 5 § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez jednoczesne danie wiary wyjaśnieniom oskarżonej, w którym przyznaje się do popełnienia zarzucanych jej czynów (protokół k. 38-41) i odmówieniu dania wiary wyjaśnieniom, w których oskarżona nie przyznaje się (protokół 73-74), przy czym wskazać należy, że we wcześniejszym przesłuchaniu (k. 73-74), które odbyło się 24.06.2014r. oskarżona nie przyznała się do zarzucanych jej czynów, a dopiero pod wpływem wymuszenia, w kolejnym przesłuchaniu 17.07.2014r. przyznała się, przy czym przyznanie to budzi poważne wątpliwości, choćby ze względu na fakt, iż nastąpiło dopiero w kolejnym przesłuchaniu, a oskarżona w toku rozprawy głównej konsekwentnie podtrzymała swoje zeznania w zakresie, w jakim nie przyznała się do zarzucanych jej w punktach 1-5 aktu oskarżenia czynów,

5. art. 4, art. 7, art. 5 § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodne jedynie wyjaśnień oskarżonej, w których przyznaje się ona do zarzucanych jej czynów, przy czym sąd błędnie wskazał, iż były to pierwsze wyjaśnienia oskarżonej złożone w sprawie, w sytuacji, gdy pierwsze wyjaśnienia miały miejsce 24.06.2014r., w których oskarżona nie przyznała się do zarzucanych jej czynów i została zwolniona,

6. art. 4, art. 7, art. 5 § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez oparcie się na zeznaniach świadka M. P., która na rozprawie głównej nie potrafiła jednoznacznie określić, czy to oskarżona była osobą, którą widziała na klatce swojego bloku, a sąd w uzasadnieniu wyroku wskazał, że świadek oskarżoną rozpoznał (protokół rozprawy k. 510, k. 511; uzasadnienie str. 9),

7. art. 4, art. 7, art. 5 § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez oparcie się na zeznaniach świadka B. Z., która przesłuchana na policji wskazała, iż nie jest w stanie rozpoznać oskarżonej po okazaniu jej tablicy poglądowej, a sąd w uzasadnieniu wyroku wskazał, że zeznania świadka potwierdzają popełnienie przez oskarżoną czynu zarzucanego jej punkcie 5 aktu oskarżenia (włamanie do mieszkania przy ul. (...), (przesłuchanie k. 573, 573v, uzasadnienie str. 4),

8. Naruszenie art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych o okazanie pokrzywdzonym wizerunków K. S. (2) i K. B., co mogłoby podważyć aprioryczne założenie sądu o winie oskarżonej i rozstrzygałoby ponad wszelką wątpliwość winę oskarżonej.

Z ostrożności procesowej, w przypadku nieuwzględnienia powyższych zarzutów:

III. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił wyrokowi rażąco niewspółmierność kary jednostkowej polegającej na wymierzeniu oskarżonej kary za czyny 1-5 aktu oskarżenia 3 lat pozbawienia wolności oraz wymierzenia kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności zamiast 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, co było konsekwencją pominięcia znaczenia ustalonych w tej sprawie okoliczności łagodzących takich jak młody wiek oskarżonej i nieukształtowana ostatecznie psychika i warunki osobiste oskarżonej, przede wszystkim uzależnienie od środków odurzających, przyznania się do najcięższego z zarzucanych oskarżonej czynów, jeśli idzie o wartość skradzionego mienia, częściowe okazanie skruchy w zakresie czynu, do którego oskarżona przyznała się, deklaracji o naprawieniu szkody wyrządzonej pokrzywdzonym i spłaty wartości skradzionego mienia.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k. obrońca wniosł:

1. o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów w punktach 1 do 5 aktu oskarżenia, ewentualnie
2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji, ewentualnie
3. o wymierzenie oskarżonej kary łącznej w wysokości 1 roku i 6 miesięcy kary pozbawienia wolności.

Ponadto obrońca wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz kosztów tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej przed sądem I i II instancji, powiększonych o należny podatek od towarów i usług, albowiem nie zostały one opłacone ani w całości ani w części.

Oskarżona zarzuciła rażącą surowość wymierzonej jej kary i wniosła o częściowe uniewinnienie. Oskarżona, że przyznała się do kradzieży, która miała miejsce w dniu 24/25 maja 2014r., przy czym wskazała, że dokonała zaboru tylko niektórych rzeczy wymienionych w stawianym jej zarzucie. Nie przyznała się natomiast do pozostałych zarzucanych jej czynów. Według I. Ż. czynność okazania z jej udziałem została przeprowadzona błędnie i w sposób sugerujący na jej sprawstwo. Następnie policjanci kazali jej się przyznać do popełnienia przestępstw, w których nie brała udziału, co też uczyniła.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacje oskarżonej i jej obrońcy nie zasługują na uwzględnienie.

Kontrola instancyjna zaskarżonego rozstrzygnięcia wykazała, że Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie w sposób prawidłowy. Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji nie budzą zastrzeżeń Sądu Okręgowego. Są oparte na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Zastrzeżenia Sądu Okręgowego wzbudziło jedynie przyjęcie, że oskarżona dopuściła się przypisanych jej czynów w warunkach recydywy i w konsekwencji wymierzone jej jednostkowe kary pozbawienia wolności i kara łączna.

W ocenie Sąd Okręgowy zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie na to, iż oskarżona się popełniła przypisane jej czyny. Brak jest podstaw do przyjęcia, że oskarżona została w bezprawny sposób zmuszona przez funkcjonariuszy Policji do przyznania się do popełnienia czynów zarzucanych jej w punktach od 1 do 5 aktu oskarżenia. Oskarżona twierdzi, że funkcjonariusze podczas przesłuchania przykładali do jej ciała paralizator i w ten sposób wymusili na niej nieprawdziwe wyjaśnienia, w których wskazała okoliczności w jakich doszło do popełnienia włamań opisanych w punktach od 1 do 5 aktu oskarżenia. Sąd I instancji słusznie nie dał wiary tym twierdzeniom oskarżonej, bowiem oskarżona miała możliwość wskazania na te nieprawidłowe zachowania funkcjonariuszy podczas przesłuchania przez prokuratora, a następnie przed sądem podczas posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania, a jednak tego nie zrobiła. Sądu odwoławczego nie przekonuje argument, że oskarżona bała się reakcji funkcjonariuszy Policji, którzy ją doprowadzali do prokuratora, a następnie do sądu i z tego powodu nie powiedziała prokuratorowi, ani sędziemu o użyciu wobec niej przemocy celem wymuszenia na niej przyznania się do zarzucanych jej włamań. Oskarżona była w przeszłości kilka razy karana i w związku z tym miała świadomość jakie konsekwencje mogą się dla niej wiązać z przyznaniem się do popełnienia przestępstw, których faktycznie nie popełniła. Mimo tej wiedzy nie zrobiła nic, aby poinformować sąd lub prokuratora o przemocy stosowanej wobec niej przez funkcjonariuszy Policji. Przeciwnie gdyby oskarżona powiedziała o tym podczas posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania, to niewątpliwie mogło to mieć wpływ na decyzję sądu o zastosowaniu wobec niej najsurowszego środka zapobiegawczego. Tymczasem z protokołu z posiedzenia sądu z dnia 19 lipca 2014 r. wynika, że oskarżona nie tylko przyznaje się do popełnienia zarzucanych jej czynów, lecz także wyjaśnia okoliczności ich popełnienia i swoją motywację, a nadto wyraża skruchę i gotowość dobrowolnego poddanie się karze (k. 192-193). W ocenie sądu odwoławczego takie zachowanie oskarżonej podczas tak istotnego dla jej dalszych losów posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania jednoznacznie wskazuje, że nie zasługują na uwzględnienie jej późniejsze wyjaśnienia, iż przyznanie się do dokonania włamań było wymuszone niedozwolonymi działaniami funkcjonariuszy Policji. Potwierdza to również fakt, że oskarżona nie złożyła zażalenia na postanowienie w przedmiocie jej tymczasowego aresztowania i dopiero we wniosku o uchylenie tymczasowego aresztowania z dnia 18 sierpnia 2014 r. (k.250) podniosła, że funkcjonariusze znęcali się nad nią, między innymi przy użyciu paralizatora. W ocenie sądu odwoławczego taka sekwencja zdarzeń wskazuje, że wyjaśnienia oskarżonej, iż została zmuszona przemocą przez funkcjonariuszy Policji do przyznania się do dokonania 5 włamań, nie zasługują na danie wiary, gdyż są przyjętą przez nią taktyką procesową i nie mają pokrycia w rzeczywistości.

Okolicznością potwierdzającą, że oskarżona rzeczywiście popełniła przypisane jej przestępstwa są również zeznania świadków M. B. i N. D., z których wynika, że włamania z dnia 13 lipca 2014 r. dokonała para młodych ludzi, a mechanizm ich działania, tj. to, że kobieta stała na czatach, a mężczyzna przeszukiwał mieszkanie jest zgodny z tym co wyjaśniła oskarżona w toku postępowania przygotowawczego. Nie można przy tym zapominać, że powyżsi świadkowie rozpoznali oskarżoną i nie ma przy tym żadnego znaczenia, że świadek N. D. nie potrafił prawidłowo wskazać jakich zębów brakowało oskarżonej, istotne jest natomiast to, że zapamiętał tę cechę szczególną oskarżonej, jaką są braki w uzębieniu.

Argumentem potwierdzający, że oskarżona dopuściła się zarzucanej jej włamania w dniu 12 czerwca 2014 r. jest fakt, że na nagraniu z monitoringu bloku ujawniono młoda parę, przy czym wygląd kobiety jest podobny do oskarżonej. Sąd Okręgowy ma świadomość, że opinia z zakresu badań zapisów wizualnych nie pozwoliła na taką poprawę jakości nagrania, aby można było rozpoznać twarze nagranych osób i ewentualny tatuaż na ciele kobiety, jednak w powiązaniu z wyjaśnieniami oskarżonej z dnia 17 lipca 2014 r. (k. 38-40) nie budzi wątpliwości, że oskarżona dopuściła się tego przestępstwa zwłaszcza jeśli się uwzględni, że pokrzywdzonej M. P. nie było w domu tylko dwie godziny pomiędzy 17.30 i 19.30, a wracając spotkała na klatce schodowej te dwie osoby ujawnione później na nagraniu i na rozprawie rozpoznała oskarżoną. Wprawdzie świadek rozpoznając oskarżoną na rozprawie wskazała, że „nie może przyrzec, że to była oskarżona, bo pamięć ludzka jest zawodna”(k.511), jednak oświadczenie to nie oznacza, że wygląd sprawcy włamania radykalnie odbiegał od wyglądu oskarżonej. Zabezpieczony w sprawie zapis monitoringu z tego dnia (k.60) był przedmiotem badania przez biegłego z zakresu zapisów wizualnych, a to że nie ujawniono na nim torby należącej do pokrzywdzonej, którą nieśli sprawcy, może wynikać z tego, że pokrzywdzona zauważyła to podczas bezpośredniego przeglądu oryginalnej treści monitoringu.

Skazanie oskarżonej za pozostałe 3 włamania, które zaistniały w dniach 25 czerwca 2014 r. i 8 lipca 2014 r. opiera się na wyjaśnieniach oskarżonej złożonych w dniu 17 lipca 2014 r. w toku postępowania przygotowawczego, nie można jednak zapominać o tym, że w zakresie dotyczącym czynu z 25 czerwca 2014 r. jej wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w zeznaniach G. K. i H. S., z których jasno wynika, że do ich mieszkania usiłowała się włamać młoda kobieta o ciemnych włosach do ramion, średniego wzrostu i opis ten pasuje do wyglądu oskarżonej. Natomiast z zeznań B. Z. wynika, że do mieszkania nr (...) przy ulicy (...) w dniu 8 lipca mogła włamać się para młodych ludzi, w tym kobieta o ciemnych włosach, co również potwierdza wyjaśnienia oskarżonej, w których przyznała się do popełnienia tego przestępstwa wspólnie z mężczyzną.

Sąd Okręgowy nie podzielił również zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonej, z wyjątkiem zarzutu dotyczącego rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonej. Jak już wyżej wskazano podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie stanowią wyjaśnienia oskarżonej złożone podczas przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego w dniu 17 lipca 2014 r. To, że nie wszyscy świadkowie rozpoznali oskarżoną jako osobę, która dokonała włamania nie oznacza, że brak jest dowodów potwierdzających winę oskarżonej, bowiem były osoby, które potwierdziły obecność oskarżonej na miejscu włamań w czasie ich popełnienia. To, że przy oskarżonej nie znaleziono żadnych przedmiotów pochodzących z kradzieży nie oznacza, że nie popełniła ona zarzucanych jej czynów, bowiem oskarżona sama wyjaśniła, że przedmioty te zabierał ze sobą współsprawca, który przekazywał jej w zamian pieniądze. Brak jest podstaw do podważenia wiarygodności wyjaśnień oskarżonej, że w popełnianiu włamań współdziałała z mężczyzną, bowiem znajduje to potwierdzenie w zeznaniach świadków M. B. i N. D. oraz zapisu monitoringu. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił wartość skradzionych rzeczy w oparciu o zeznania pokrzywdzonych, bowiem ich wycena nie odbiegała od cen rynkowych i w związku z tym nie zachodziła konieczność ich wyceny przez biegłego.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 313 §1 kpk nie sposób podzielić stanowiska obrońcy, że skoro podczas przesłuchania w dniu 17 lipca 2014 r. oskarżona powiedziała również o swoich przestępstwach, które nie były objęte postanowieniem o przedstawieniu zarzutów, to wyjaśnienia te nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych. W ocenie sądu odwoławczego żadne przepisy nie przewidują takich ograniczeń. Istotne jest tylko to, aby oskarżona złożyła wyjaśnienia po pouczeniu jej o prawie do omowy składania wyjaśnień, co w niniejszej sprawie uczyniono

prawidłowo. Brak jest również przesłanek do przyjęcia, że okazanie oskarżonej świadkom było sugestywne i nieobiektywne. Świadek M. B. zeznała, że na okazaniu widziała kobiety o różnych kolorach włosów, zarówno blondynki jak i brunetki (k. 514). Nie oznacza to jednak, że czynność okazania była przeprowadzona nieprawidłowo, bowiem zeznania te nie wskazują, aby okazano świadkowi tylko jedną brunetkę- oskarżoną. To, że oskarżona podczas przesłuchania w dniu 24 czerwca 2014 r. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej wówczas przestępstwa nie oznacza automatycznie, że jej oświadczenie o przyznaniu się do tego czynu podczas przesłuchania w dniu 17 lipca 2014 r. było wymuszone przez funkcjonariuszy Policji. Nie można przecież wykluczyć, że w obliczu dowodów oskarżona zmieniła zdanie i swoją taktykę procesową. Wbrew stanowisku obrońcy Sąd I instancji zasadnie powołał się w swoich ustaleniach faktycznych na zeznania B. Z., która wprawdzie nie rozpoznała oskarżonej, lecz opowiedziała, że przed klatką schodową, a następnie na klatce schodowej, w czasie kiedy mogło dojść do popełnienia włamania u jej sąsiadów, widziała mężczyznę i kobietę, której wygląd ogólnie odpowiadał oskarżonej. Świadek widziała, jak osoby te wyszły później z klatki schodowej z torbami. Te zeznania korelują z wyjaśnieniami oskarżonej, w których przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu wspólnie z mężczyzną i w związku z tym zeznania B. Z. są istotnym dowodem w niniejszej sprawie, mimo tego, że świadek nie była w stanie rozpoznać oskarżonej na okazanej jej tablicy pogłądowej. Nie można się także zgodzić z obrońcą, że w sprawie zachodziła konieczność uwzględnienia wniosku o okazanie świadkom K. S. (2) i K. B., bowiem brak podstaw do przyjęcia, że osoby, które rozpoznały oskarżoną, pomyliły się w tym zakresie, natomiast kwestia odpowiedzialności mężczyzny działającego wspólnie i w porozumieniu z oskarżoną nie jest przedmiotem niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok poprzez wyeliminowanie z opisu przestępstw przypisanych oskarżonej, iż dopuściła się ich w warunkach recydywy. Należy bowiem zwrócić uwagę, że wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie IX K 1637/08 I. Ż. została skazana na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za usiłowanie kradzieży mienia o wartości 278 złotych. Oskarżona odbyła powyższą karę w dniu 11 września 2008 r. oraz od 8 listopada 2010 r. do dnia 7 maja 2011 r. Sąd Rejonowy nie zwrócił jednak uwagi, że ustawa z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy-Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw w art. 50 ust. 4 stanowiła, że „jeżeli według niniejszej ustawy czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo stanowi wykroczenie, stosuje się do tego czynu przepisy ustawy, o której mowa w art. 2 niniejszej ustawy, dotyczące przedawnienia wykonania kary oraz zatarcia ukarania. W art. 2 tej ustawy ustawodawca wprowadził zmiany do Kodeksu wykroczeń, które m.in. powodowały, że wykroczeniem z art. 119 § 1 kw, jest kradzież mienia o wartości nie przekraczającej 1/4 minimalnego wynagrodzenia, które w 2013 r. wynosiło 1800 złotych. W związku z tym, że oskarżona została skazana za kradzież mienia o wartości poniżej 400 złotych i odbyła orzeczoną za to przestępstwo karę 6 miesięcy pozbawienia wolności przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. to nie zachodziła konieczność kontrawencjonalizacji, tj. przekształcenia tej kary na karę aresztu zgodnie z art. 50 ust. 1 tej ustawy, jednak na gruncie niniejszej sprawy Sąd Rejonowy powinien rozważyć, czy nie nastąpiło zatarcie powyższego skazania I. Ż. w trybie art. 50 ust. 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r., bowiem zgodnie z art. 46 §1 kw ukaranie uważa się za niebyłą po upływie 2 lat od wykonania, darowania lub przedawnienia wykonania kary. Skoro oskarżona odbywała karę pozbawienia wolności do 7 maja 2011 r. to po upływie 2 lat czyli 7 maja 2013 r. nastąpiło zatarcie skazania w powyższej sprawie i w związku z tym nie może ono być traktowane jako podstawa prawna do ustalenia, iż oskarżona przypisanych jej czynów dopuściła się w warunkach recydywy. W związku z tym sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok poprzez wyeliminowanie z opisów przestępstw przypisanych oskarżonej działanie w warunkach recydywy, a kwalifikacji tych przestępstw wyeliminował art. 64 §1 kk. Konsekwencją tej zmiany było złagodzenie wymierzonych kar pozbawienia wolności i kary łącznej. Przy wymiarze jednostkowych kary pozbawienia wolności sąd odwoławczy wziął pod uwagę uprzednią karalność oskarżonej jako okoliczność obciążającą, a jako okoliczność łagodzącą potraktował przyznanie się oskarżonej do popełnienia zarzucanych jej przestępstw, które oskarżona wprawdzie odwołała częściowo na rozprawie przed sądem, jednak ostatecznie to wyjaśnienia, w których przyznała się, stanowiły podstawę do ustalenia jej winy. Przy wymiarze kary łącznej sąd uwzględnił związek czasowy wszystkich przestępstw, które zostały popełnione przeciwko mieniu przez okres niespełna 2 miesięcy.

Z uwagi na trudną sytuację materialną sąd zwolnił oskarżoną od kosztów sądowych w sprawie i obciążył wydatkami Skarb Państwa. Sąd Okręgowy zasądził na rzecz obrońcy z urzędu kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za

pomoc prawną udzieloną oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz podatek VAT, która to kwota jest zgodna z § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSO Aleksandra Mazurek SSO Jacek Matusik SSO Zenon Stankiewicz